

48 Ft

Az itt egybegyűjtött versek szerzője eredeti egyéniség, akinek saját magáról és koráról nem közhelyek, hanem kegyetlen igazságok jutnak eszébe. Am a szájkészvíván megfogalmazott versekben nem pusztán ez a nagyon is fontos költői erény jelenkezik, hanem még valami: öntudás és izéretes szatirikus hajlam.

Fuchs Katalin az Ezredvég fedezte fel költőként és prózaíróként. 1963-ban született Budapesten. 1988-ban szerzett diplomát a Zenakadémián, hegedű szakon. Azóta Hollandiában él, mint muzsikus.

Írásait azzal a biztos tudattal ajánlom az olvasóknak, hogy maradandó értékű kordokumentumokat találnak bennük.

Simor András

FUCHS KATALIN

Napi penzum

VERSEK

Z-füzetek/63

FUCHS KATALIN

Napi penzum

VERSEK

BUDAPEST

Z-füzetek 63

**A sorozatot szerkeszti
SIMOR ANDRÁS**

**Fedélterv és tipográfia
JORDÁN GUSZTÁV**

© Fuchs Katalin

Az itt egybegyűjtött versek szerzője eredeti egyéniség, akinek saját magáról és koráról nem közhelyek, hanem kegyetlen igazságok jutnak eszébe. Ám a szűkszavúan megfogalmazott versekben nem pusztán ez a nagyon is fontos költői erény jelentkezik, hanem még valami: önirónia és ígéretes szatirikus hajlam.

Fuchs Katalint az Ezredvég fedezte fel költőként és prózaíróként. 1963-ban született Budapesten. 1988-ban szerzett diplomát a Zeneakadémián, hegedű szakon. Azóta Hollandiában él, mint muzsikus.

Írásait azzal a biztos tudattal ajánlom az olvasóknak, hogy maradandó értékű kordokumentumokat találnak bennük.

Simor András

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

Május reggel, Amsterdam

Curriculum vitae

Búspofájú bikának születtem
valami hazának csúfolt arénában,
hol az esetek döntő többségében
illettt győzni hagyni a matadort.

Ars poetica

Gubbasztok, mint reszelt parmezán
a gőzölgő makarónin
És NEM GONDOLOK SEMMIRE.
Igen hasznos ez
azon kortársakra nézve,

kik belehaltak az erőlködésbe,
hogy a Világ számára ÚJAT mondjanak.

Történelem

Kenyeret és cirkuszt a népnek
Szólt Néró a kevély
A cirkusz megvolt uraim
Hol késik a kenyér?

Május reggel, Amsterdam

Elkoptattunk mi már minden órát,
mellyel föleskettek a valóra.
Lealkudott esélyeink árán
koccintunk még e sarki ivóra,

hol mi vagyunk a kályha s hintaszék,
és van öt perc jól érezni magunk,
holott még annyi mindent mondanék ...
Pórázon fut az idő s hallgatunk.

Odakint rendre indul az élet;
a nap árulja újból önmagát –
ki előbb hal, a profit azé lesz,

s arcáról lehull majd a fegyelem,
mit ápolt s égre hányja aranyát,
akár e május Amszterdam felett.

Kedvenc történetem

arról az irokéz indián asszonyról szól,
kitől Montrealban egy medveszobrot
vásároltam, megmagyarázva neki,
hogy csakis azért veszem meg
ezt a rémisztő giccset,
mert megelégedésemre szolgál,
hogy illetékessel köthetek üzletet
az őt megillető területen,
mégha késtem is cirka háromszáz évet,
de ez ne zavarja őt, mert könyvekből
tudom, mi miért történt,

és a hogyanokhoz mennyi vér tapad,
ám roppantul restellem, hogy az indiánok
rezervátumba kényszerültek,
mint védtelen állatok, s a vagány
magánzót úgy csodálja meg
az európai turista, mint szólistát
az „Örök Vadászmezőkön” is messzebb
csengő koncerttermekben,
dehát a történeim márcsak ilyen –
s itt persze az osztályharcok
meg a tulajdonviszonyok taglalása
következett volna, de arra gondoltam,
hogy ezt talán mégsem értené,
így kifizettem a tizenkilenc dollárt,
és csak akkor döbbsentem rá,
mennyire alábecsültem a szelíd tekintetű
asszony szellemi képességeit,
mikor távozóban, az ajtóban meghallottam,
amint fennhangon közli férjével:
She is crazy.

Groteszk

(József Attila töredékére)

Eric meghalt
Maga sem tudta
Hogy történhetett –
Épp másfele nézett
Ott ült támlás karosszékében
És csak ámult hogy elmúlt
Olyan volt mint aki még
Kérdezni akar valami olyasmit hogy
Hans te tudtad hogy a Halál
Nem vegetáriánus?

Emlék

Tanárom ismerte
József Attilát
„Együtt voltunk
Egy őszi délután
Rosszkedvű volt
És virslit evett”
Hogy miről beszélt
Arra nem emlékezett

P. úr boldogsága

P. úr túljutott
A nap egyetlen örömén:
Mevacsorázott
Beleböfentett
A hófehér damasztzalvétába
Átment a nappaliba
És felhangosította Beethovent
Kit előzőleg a kacsasülthöz halkított.

Igény

Miss Nyugat bekölnizte kedve fodrait
és a kékre sminkelt délutánban
az állatkereskedésbe hajtattott:
Mondja uram van önnek olyan kutyája
amelyik illik a cipómhoz?

Itt most

az a kérdés,
hogy tegyük-e fetát
a zöldbabfőzelékbe,
szöszös lesz-e a ruha
az új mosóportól,
és mit szarik a
Pampers-baba.
Lőnek, igaz,
de az messze van,
mint Henk harmadunokatestvére,
akit hiába faggatnánk arról,
hogy hány sörreklámot adnak
a következő világháborúig,

(Valaki)

Valaki átölelve
azt mondta: szeret,
és ezt egy álló hétig

képes voltam elhinni.
Könnyelműségemből
az analitikusom
meg a biztosítótársaság
jelentős haszonhoz jutott,
az olvasó pedig
eme sorokhoz,
melyekbe csöndben,
de ígéretteljesen
belefülok.

(vacsoránk)

Vacsoránk rég feledve
reggelre nyitom az ajtót:
füst édeskés alkoholszag
elpattintott szavaink
vágnak arcomba
az asztalon ételmaradék –
jól élünk.
Nem rámolok csak nézem
a romokat a székek támaszkodva;
mint két egymásbafordult tányéron
halombaszikkadt narancshéj kupac
úgy magasodsz ki
szerelemmé nőtt
önbecsapásaimból.

Akkor éjjel

úgy fogadtalak magamba,
mint termőföld a záport,
egészen méhemig hatolva
birtokoltad összes porcikám,
utána hamar elaludtál,
én éber voltam,
s sohasem józanabb.
Azóta két hét telt el,
most itt ülsz velem a bárban,
sört iszol, csevegsz,
és fogalmad sincs,
kit tartottál
akkor éjjel a karodban.

Úgy szeress

Szerelmed erőszak legyen
szerelmemen,
tőlem ne kérj,
hanem követelj,
úgy szeress,
hogy ne tudjak védekezni,
s hogyha elhagysz,
üss meg,
ha könnyezem.

Fénykép helyett

(Anyámnak)

Huszonéve egy zsúfolt reggelen
mikor az iskolalépcsőn
estigre megcsókolta
s fáradtan tovasiettel
még lopva utánad nézett
előre sejtve
hogy számtanból
hármásra felel
de akárhogy is történjék
ott akkor a kapualjban
mire a sarkon befordultál
életfogytiglanra ítélte
hajad féltett színét.

Esti vers

Kulcs csörren a zárban,
itthon vagyok,
a kabát magától is
helyére találna,
azért gondosan fölakasztom,
s mintha hálás volna érte,
a szék egyhelyben topog,
s míg vacsorát nyelek rajta,
neki mondom el,
mi történt ma velem,
és nem velem,
éber az este,
kár volna még lefeküdni,
elmosom hát a tányért

harmadszor is,
s közben úgy képzelem,
mindennek jelentősége van,
hiszen mégis
túl kell ezt itt
valahogy élni...

Napjaim

Nem az idő te változol –
próbálok reggel józanodni
holott még sosem voltam részeg
aztán csak mosolygok egész nap:
köztetek így vagyok eladható.
Néha megbotlom valami emlékből
de már testemhez idomult
konfekció-vacogásom
akár ruhám mit este
a székkarfára hajítok
mint minden napot
mely így múlik el mostanában
s amellyel elszámolni magamnak
sehogyszem tudok.
Éjjel takaró hízelgi körül
lappangó érzékszerveim
az ágy kilóg alólam
és fáradt még az undorom is.

Kikapcsolódás

Villognak a színes lámpák
800 watt repeszti a falat
nincs finom muzsika
melodikus árnyalás
csak dob dübög
a halántékomon
és csukott szemmel
ernyedten hagyom
hogy ma más üvöltsön
helyettem.

(Cimtelenül)

Mosolygó árvaházak
gőzölgő ingyenkonyhák
szegények roppant karácsonyfája
jótékony célú hangversenyek
szeretetházak pszichiátriai osztálya
dagadó keblű felmentőseregek
ügyeletes jótevők kitüntetettjei –
tegnap én is megnyitottam
egy 320-as számú csekkszámát
hogy egy irgalmas hóhér
elvigyen végre
ebből a földi mennyországból
valami távoli
még meg nem váltott pokolba.

Egyismeretlenes

Ha az embernek volnának jogai
ezt a tényt mennyiségi
és minőségi hányadossal
ki lehetne fejezni
de itt mindenütt csak
végtelen törtek vannak
és akárhogy számolom
 $X = \text{NULLÁVAL}$.
(Most már értem miért buktam meg
annak idején matematikából...)

Az első szabad választás lehetősége

Szabad az amit lehet
nem szabad az amit nem lehet
tehát ami szabad
az a megengedett lehet
behatárolva a nem lehettel
s amit nem lehet azt nem szabad
vagy ha mégis akkor az lehetetlen
de hogy lehet az hogy a nem lehet
mégis lehet vagyis a szabad
nem szabad módon szabad
illetve hogy a lehet nem
szabad módon lehet
a szabad lehetetlen módon szabad
a nem szabad szabadon lehet
éppen ezért a sza ...
A Hold meggyűlt az ég

fekete pofáján
szobám kulcsra zárva:
dolgozom –
mást mit is tehetnék.

Testi hiba

Megismertem Zét.
Külcsín, belbecs kifogástalan.
De van egy furcsa testi hibája:
Lelke van a nyomorultnak!

Napi penzum

Gyertyát gyújtok
kávé gőzölög
fölvívom D.-t telefonon
csodálkozik
négy éve nem hallott felőlem
mondja nagyon örül
és hallom nála a televíziót
azután T.-t tárcsázom
most rohan
majd később visszahív
ezt ígérte öt hónappal ezelőtt...
Dühös vagyok
dolgoznom kéne
a papír üres
mint egy betöltetlen állás –
mégsincsének szavaim.

Telefon

Ágyszélre sűrűsödve kuporgok
izzadt lucskos tenyeremben a kagyló
hallom hangod ezerötszáz kilométer
hosszúságát hogy vagy kérded
válaszom halk és megáll a német-
osztrák határnál nagyon vártam
a hívásod órák óta ülök a készülék
előtt indul feléd egy töredék
a Ruhr-vidéken találkozik
sóhajunk és meglebbenti

a büszke kábeleket Frankfurt
előtt élesen kiveszem a hangod
a forró zsvivajból megcsináltattad
a szemüvegemet majd elküldöd
légi postán akkor mindent megbeszéltünk
egy utolsó szervusz tőlem
Amsterdamból kattanás és ilyenkor
mintha nem is léteznénk többé
aztán csak ülök és tárcsázás nélkül
belevonítom a bűgő kagylóba
valamit elfelejtettem ne menj el
kérek nagyon fontos mindig elmarad
sosem jut messzebb a szoba küszöbénél
hallod mondd
mondd hogy van még az a hely
ahová hazudhatom
hogy egyszer majd visszatérek.

(Hárman vagyunk)

Hárman vagyunk:
a papír, a tinta, meg én.
Lassan elfogy a papír,
elfogy a tinta,
s elfogyok én.

Sorok F.-nek

Ülünk az étteremben
mohón nyeled a hasábkrumplit
„amit ma megehetsz” –
jut eszembe
a holnapról nem beszélünk
sem az égről ahogy szürkül
és maga alá ereszt
mint a kisgyerek
szemed apró
rezzenetlen
csak a kezéd árul el
olykor-olykor ...

Naptár

Mint az Eunoctin a fiókban,
úgy fogynak a napok:
tizenegy dobozzal ezelőtt
láttalak utoljára.

Képtelen

Lefeküdtem tegnap egy párnával,
szemérmes fodrok jöttek játszani
lihegve. Nedves arccal mostam tisztára
a reggelt azután.
Most öklével nyúl alám az idő,
de adósa már nem leszek soha ...
(Elszökhetnék, de túl ijedt vagyok.)

Lázadás

Akkorára nőttél bennem
hogy nem kapok levegőt
belémragad a szusz
szétnyomod a beleimet
leszakad a vesém
fáj mint a fekély
hogy kilyukad tőle a hátam
s beszakad az oldalam
fejem szétreped
görcstől kajla a lábam
járni se tudok
se enni se aludni
elég volt takarodj nem hallod?!

De csak holnap
mert ma annyi bajom van
és félek egyedül.

(Ha megörülnék)

Ha megörülnék,
mindenki hinne nekem.
De nem örülnék,
ha mindenki hinne nekem.

(nem a rossztól)

Nem a rossztól undorodom,
hanem attól,
hogy összekeveredik a jóval,
s mióta pontosan tudom
a kettő közötti különbséget,
nem a rossz ellen küzdök,
hanem azért,
hogy minden a helyére kerüljön,
s akkor adom csak föl,
ha lógni fogok,
vagy ha kiég a Föld alólam!

(hiába)

Hiába kering az ősz
tépett leveleivel
ma sem voltam jobb
mint holnap lehetnék
a tél eljő amúgy is
meglelni sorsomat
melyből úgy lógok ki
mint kabát alól
az ingujj.

Döbbenet

Éjjel a jólismert zajra riadtam. Lerúgtam magamról a takarót, és az ágy melletti állólámpához készített flakon után nyúltam. Ujjammal gondosan kitapogattam a szórófejet, nehogy magam felé fordítsam, és vaktában a sötétbe fújtam.

Reggel halványbarna, tenyérynyi takaró fődte a bordó szőnyeget: 17 kicsi lepke. Mire lennék képes, ha valóban bánthanának...

1990

Félelem

1.

Úgy nőtt bennem a szerelem,
mint mellemben a daganat,
s még egyikről sem tudom,
hogyan jó, avagy rosszindulatú.

2.

Fölfekszem az asztalra,
az orvos tollal bejelöli
a vágás helyét,
helyi érzéstelenítés –
az altatás drága,
fölnyitják a mellemet,
ketten kotorásznak benne
mindenféle szerszámmal,
egy nővér asszisztál,
egy másik az arcomat figyeli,
s időnként megkérdi: bírom-e még,
miért ne bírnám, felelem,
próbálok hozzá mosolyogni,
és tudom, hogy pocsekul sikerült,
végre összevarrnak és bekötöznek,
lassan fölülhetek, mondják,
mire fölpattanok, minden rendben,
nem szédülök, nincs hányingerem,
nem akarok pihenni,
semmit sem akarok,
még megnézem a műanyagpohárban,
amit kiszedtek,
30-án lesz meg az eredmény,
mindent hálásan köszönök,
az ajtó becsukódik mögöttem,
és érzem, ahogy a félelem
rámtapad és szorít, amíg élek,
ha élek ...

3.

Hetek óta csak firkálok,
a papír fosztóképzőkkel tele.
Ha tollam mégis meggyűlnék,
van rá esély,
hogy nekrológ helyett
verset ereszt?

4.

A május betartotta ígéretét:

zöld és virágok mindenütt.
Mégis hűvös van,
csatorna és ételszag gyűlik
a pocsolyák felett,
s a víz fodra oly céltalan,
mint a porcelánmacskák
e beképzelt kisváros
homályos ablakaiban,
két kacsá tipeg a fűben,
nézik a tavirózsákat, igazi-e,
én meg elnézem őket,
milyen messze vannak
ők ketten együtt nélkülem,
és mindenképp kívülem,
a pad megfeszül alattam,
napok óta ez az egyetlen esemény,
mely érzetet vált ki belőlem,
és ordítani tudnám,
mennyire jólesik.
A két kacsá elaludt összebújva,
s én befelé figyelve hallgatom,
hogyan mozognak sejtjeim,
az elátkozottak.

5.

Valahol valaki
külön-békét kötött
az érdekemben,
megmenekültem,
hálás lehetnék.
De mit tegyek,
ha minden egyes
távoli puska lövésre
bombák robbannak bennem?

Visszatekintés

31 évvel ezelőtt
nagy nehezen húztak elő
véresen egy sötét lyukból,
ordítottam, de meg voltak
elégedve velem.
Azóta ténfergek
Fuchs és Katalin között,
és jó volna,
ha valaki más írná
a verseimet.

Öt karc

Lecsó februárban

A férfi aláírhatja velem a papírokat, kezembe adja a dokumentumot, és megy tovább a dolgára. Nézem a sárga könyvecskét: Holland Királyság. Igazságügyi Minisztérium. Külügyi osztály, középen a holland címer, alatta nagy, fekete betűkkel: LETELEPEDÉSI ENGEDÉLY s a törzsszám.

„Most már biztonságban vagy, megmenekültél ebből a keleteurópai pokolból!” – mondja később anyám a telefonban, nem tud hová lenni az örömtől.

Frank hétre vár vacsorára, „ezt meg kell ünnepelni”, és jóízűt csettint a nyelvével.

A szobában kellemes meleg van, halkán szól a tv, az asztalnál gyertyafény.

„A te recepted szerint csináltam, de kicsit erős lett. Török paprikából, spanyol paradicsomból, német kolbászból Hollandiában készült igazi magyar lecsó!” – nevet, és tálalni kezd. „És a végeredmény majd méltóképpen tükrözi a nagy nemzetközi együvé-tartozást” – vágok vissza. Frank csak nevet, s kitölti a bort.

Turkállok az ételben, anyám szavain tűnődöm. A nyolcórás Journalban a főtéma most is Bosznia, ezrek halnak éhen, otthoni hírek szerint némely helyeken dúl a kannibalizmus, de itt csak a képmutató amerikai ejtőernyős élelemakcióról beszélnek. Aztán belpolitika, időjárás. Magyarországról semmi hír ...

„Mi az, nem ízlik?” – kérdi a barátom, mert észreveszi, hogy odébbtolom a tányért és nedves a szemem. S ahogy rámnéz, megadva magam, csak csöpögtetek tovább az asztalra könyökölve. Frank visszakanalazza a lábamba a maradékot, gondosan ügyelve, hogy semmi se vesszen kárba. „Ne haragudj – mondja –, nem tudtam, hogy nem bírod az erőset.”

Epizód

Tegnap a McDonald's-ban nem rakták rá a pohárra illő műanyag tetőt, azzal az indoklással, hogy környezetvédő akció van. Fogtam a tálcát, s míg az asztalhoz igyekeztem, azon járt az eszem, hogy az ár tetővel kalkulált, hiszen a Coláért ugyanannyit fizettem, mint máskor, és egy igazi környezetvédő akció bizonyára a fedők

legyártását is betiltaná, melyek viszont garmadával sorakoztak a papírpoharak melletti pulton – vagyis aljos módon megdrágították a colát.

De nem töprenghettem tovább, mert egy ringó babakocsit toltak a lábam elé, és megbotolva kiöntöttem a födetlen nedűt, melyből a „javak” elosztását illetően, az érintettek közül kivételesen mindenki egyforma arányban részesült. A baba visított, az anyuka feszengve törölgette a ded maszatos arcát, én pedig éktelenül káromkodtam, bizonyára magamra zúdítva keresztény(és) demokrata felebarátaim haragját, meg a zöldekét is, akiket, mint minden kirakat-baloldalt, a hatalmon levő középjobb pénznel a nemzetdemokrácia kasszájából.

Két rongy sürgőit körülöttem, tocsogtak a felmosószerben, mely minden kétséget kizárólag környezetbarát, csakúgy, mint a ruhám tisztításához használt vegyszerek és ez az átkozott papír, melyre még eme mondatokat írni merészelem. De előre felhívom a tisztelt inkvizítorok figyelmét arra, hogy a tudomány mai állása szerint a könyvégetés már korántsem környezetvédő cselekedet!

Weesp 1993

Monti

Nyár volt. A kerítést festettem, nagy munka a drótháló minden milliméterét bekenni. Szemtelenül szófogadatlan volt aznap. Folyton a lábam alatt volt, és mintha csak élvezte volna, hogy bosszant. Többször rászóltam, sőt meg is fenyegettem: „Eredj a helyedre, mert megraklak!” Rám se hederített. Bohócosan ugrált körülöttem, és egy ügyetlen mozdulattal feldöntötte a festékesvödröt. Ez volt az utolsó adag. Elhajítottam az ecsetet. „Gyere ide!” Lassú, de határozott léptekkel jött. „Leülsz!” Szót fogadott. „Mit csináltál?!” Elfordította a fejét – zavarban volt. Mozdulatlanul ült. Várt. Ahogy fölemeltem a kezem, rám nézett. Egyenesen az arcomba. És ekkor hirtelen nevetnem kellett: csupa festék volt a bajsza. Boldogan ugrott föl, szájába kapva labdáját föl-alá rohangált a kertben. „Ki látott már fekete kutyát zöld bajusszal?” Három éve már, hogy nincs. Róla álmodtam az éjjel. Akármerre fordultam, csak úgy barnállott felém a hatalmas szempár, most nem látszott a fehérje, mint amikor nevet... Tudta, hogy meg akarom ütni – és én csak dadogtam: „Bocsáss meg!”

Furcsa eset

A körúti „Húszévesek boltja”, mint mindig, most is zsúfolva volt. Nagy nyüzsgés, tolongás, fiatalok teli pénzzel, tetszeni akarással. Egyszer csak egy öregasszony lépett a boltba. Ki tudja, miért jött, talán csak nézelődni. Egy ruhát látott meg: „biztos valami finom selyem”, de ahogy felé nyúlt, kezével egy próbababa karján levő táskát levett. Ijedten kapott szájához, mint a gyermek, ki rosszat tett: „Bocsásson meg, kedves!” – mondta, és lehajolt, hogy fölvegye. „Ugyan, tessék csak hagyni!” – szólt mosolyogva a próbababa, és könnyed mozdulattal a táskát karjára tette.

Minek nevezzetek, Fuchs?

Gyerekkoromban következetesen Fuss-nak mondták a nevem az osztályban, és közzörej tárgya volt. Ha bemondás után jegyezték le, találgathattam, melyik variáns következik: 1. Az illető nem hagyja magát zavarba hozni, szemrebbenés nélkül jegyzi, amit hallott: Fuksz. 2. Némi gondolkodás után rájön, hogy ez valami idegen név, valami eszás, ja persze, mint a Schneider, s elégedett képpel írja: Fusch. A 3. változatban szemérmesen lesüti a szemét, és bizonytalan hangon érdeklődik: X-szel, ugye?

Ó, hogy irigyeltem Keresztes, Horváth, Szabó, Berkes nevű osztálytársaimat! Még a Göbl Szeverinnek is különb sors jutott. Mindenki úgy hívta, hogy Szevi, és ez olyan jópofa volt. De a Fuchs... Valaki mondta, hogy az osztályába jár egy Kákics meg egy Hugyec. „Azokat legalább le lehet írni!” – vigasztalhatatlan voltam. Apámtól kaptam a nevemet, aki meg az ő apjától, a család apai ágon sváb volt. Anyai ágon sem magyarosodhatott apám a Krausz névvel. Anyám részéről a Gépész név igen tetszetős, magyar csengésű. Irigyeltem is érte anyámat addig, míg meg nem tanultam, hogy sok ilyen furcsa csengésű név mögött rejtőzik valami. A Gépész mögött például a Goldstein, nagyapám, kit nem is ismerhettem, mert a második világháborúban elhurcolták a németek. Soha nem tért vissza, pedig akkor már Gépésznek hívták. Szóval, sárga csillagzat alatt születtem, sváb vezetéknevvel. S amikor Hollandiába kerültem, szinte élményszámba ment, hogy Fuchsnak ejtették és írták. De örömöm csak a vezetéknevemig tartott, ugyanis itt a Katalin látszott leküzdhetetlen problémának; Kathi, Kéiti, Két, Katarin és az elmaradhatatlan holland ejtésű Káááti. S most mindennek tetejébe, első verskísérleteim hazai megjelenése után, a legjobb zsándékkal tanácsolták, hogy magyarosítsam a nevemet, mert egy magyar költő nem futhat idegen néven. Törtem is eleget a fejem, lapozgattam az újságokat, folyóiratokat, este elalvás előtt névsorok hada sorakozott zsibbadt agyamban.

Tegnap eszembe jutott egyik kedvenc író: P. Howard, és döntöttem, maradok a Fuchsnál. Hadd találgassa majd a szorgos utókor eredeti, igaz magyar nevemet. Különben is már megszoktam, hogy a Fuchsszal mindig annyi baj van.

Készült 500 példányban

**Ez a
214
példány**

**ISBN 963 450 761 1
ISSN 0866 – 4420**

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

**940562 Tótfalusi Tannyomda, Budapest
Felelős vezető Nagy Lajos igazgató**

**Terjeszti a Könyvtárellátó Vállalat
Megvásárolható az V. Honvéd u. 5., V. Mérleg u. 6. VI. Andrásy út 45.,
VII. Rákóczi út 14-16., XIII. Szent István körút 26., XIII. Váci út 19.
szám alatti budapesti könyvesboltokban.**
